

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
Aankondigingen 15 centimen per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 7 MAART.

M. Langrand-Dumonceau.

Wij zien met genoegen dat al de onafhankelijke bladen van het land schande spreken over de aanvallen welke men tegen M. Langrand-Dumonceau aantreft in den *Echo du Parlement* en in sommige andere verslaafde ministerieele gazetten. De onafhankelijke bladen geven hierdoor blijk van eerlijkheid, van rechtvaardigheid en moed, want men moet eerlijk, rechtschapen en moedig zijn om tegen die hende bluffers die voor geen middel terug deinzen, ten strijde te trekken.

Zij die M. Langrand zoeken ten onder te brengen, zijn dezelfde die in alle omstandigheden de dienaarste rechten, de grootste belangen der katholieken bestrijden. Zij die alle dagen komplotten smeden tegen kerk en godsdienst, zijn de zelfde die heden zamenzweeren tegen de financieele instellingen aan wier hoofd zich katholieke bestierders bevinden.

Het geld der katholieken diende eertijds slechts om de joden van alle geslachten te verrijken. De geldmannen die zich onder de bescherming van het liberaal politiek schuilen, deden het katholijk geld ten voordele van den joodschen winkel vrochten dragen; het klerikaal schaaft werd droog geschoren.

M. Langrand Dumonceau heeft op zijne beurt financieele instellingen gesticht en de joden, de protestanten en de liberale vrienden hebben het water van hunne molens zien weg drijven. Ziedaar de eerste en de grootste oorzaak hunner woede en hunner lasteringen.

Tot heden is het M. Langrand alleen die het voorwerp is der lasteringen van de liberale drukpers. Geen woord wordt er gezegd tegen de andere leden van den bestuurraad. Hunne beurt zal komen wanneer M. Langrand zal omverre geworpen zijn. Maar uw doel is nu niet bereikt, lafhartige lasteraars; de openbare denkwijze begint klaar te zien en de oogen dergenen zelfs die gij in het begin hebt kunnen verleiden, gaan open.

Men behoeft enkel de middelen na te gaan die men tegen M. Langrand in het werk stelt om de eerlijkheid der liberale tegenkanting te begrijpen. Om de actiën van zijne banken in den vreemde te doen dalen, kondigt men door den telegraaf aan dat de bureelen van M. Langrand gesloten zijn en dat hij in staat van bankbreuk is! Daarna meldt men, van den eenen kant dat hij aangehouden is, van den anderen kant dat hij met de kas is gaan loopen! Over drie jaren kondigde men aan

dat hij met twintig millioenen de vlucht genomen had!

Wij vragen het aan elk eerlijk man, is dat geene schandelijke eerrooverij?

Ziet nu de zaak eens aan eenen anderen kant. Sedert tien jaren heeft men in België allerhande vreemde obligatiën geplaatst waarvan het grootste gedeelte zonder waarde is. Zij die deze papieren plaatsten, hebben meer dan honderd millioenen franken getrokken. Maar de belgische actionnarissen die deze papieren tegen goed geld kochten, hebben meer dan twee honderd millioenen franken verloren en de schurken die het meest tot de verspreiding van die papieren bijgedragen hebben, zijn vandaag onbeschaamd genoeg om de banken van M. Langrand te lasteren!

Waar is hier dan de eerlijkheid? waar is de gezonde reden?

De schandige handel der joden is in duigen gevallen door de instellingen van M. Langrand-Dumonceau. De banken van M. Langrand tellen 15,000 katholieke actionnarissen die 80 millioenen franken gestort hebben. Wij begrijpen heel goed dat zulke financieele macht door de partij van M. Frère Orban met slechte oogen moet gezien worden. Maar wij vragen waarom de minister van financiën, hij die betaald is om de belangen van alle burgers te beschermen, aan zijne gazetten toelaat van een groot getal eerlijke lastschuldigen te bederven? Wanneer de dag zal gekomen zijn waarop de kapitalen der actionnarissen van M. Langrand aan hunne eigenaars zullen terug gegeven worden, dien dag zal er door het gansch land eene algemeene verontwaardiging ontstaan tegen de lasteraars die de liberale schandschriften inblazen en handhaven.

Het is overigens niet noodig van zeer slim te zijn om te begrijpen waarom de zoogezegde liberale drukpers zoo geweldig uitvalt tegen de instellingen van M. Langrand Dumonceau. Indien de ministerieele drukpers geene geheime redenen had om M. Langrand aan te randen, denkt gij dan, lezers, dat zij met zoveel drift de belangen van 15,000 katholieke actionnarissen zou ter harte nemen? Verre van daar; indien zij die actionnarissen ten gronde bedorven zag, dan zou zij zich van genoegen de handen vrijven, zij zou zich niet meer gevoelen van vreugde.

Hun doel is gemakkelijk te begrijpen. Zij willen den man omverre werpen die hunne politieke en financieele plannen is komen verijdelen; zij willen zich voor 10 of 15 millioenen meester maken van hetgeen er 80 waard is.

En waarom die zamenzweering tegen M.

Langrand-Dumonceau, zamenzweering die aan de titels van 15,000 eerlijke burgers, en verlies van 50 millioenen heeft doen ondergaan? Waarom?

Omdat deze burgers, ten getalle van 15,000 toebehooren aan de katholieke denkwijze en meestal vijandig zijn aan het liberaal bewind! Omdat van 1860 tot 1864, de genootschappen van Langrand-Dumonceau de belangen van het bewaard Oostenrijksch gouvernement ondersteund hebben!

Omdat in 1864, toen het tijdelijk gezag van den Paus in gevaar gesteld werd, M. Langrand den H. Vader ter hulpe kwam en in den tijd van vijftien maanden, *an pari*, voor 20 millioenen fr. pauselijke obligatiën plaatste; omdat M. Langrand door deze goede daad aan het pauselijk gouvernement de noodzakelijkheid spaarde van eene leening aan te gaan aan 55 p. h. met sommige groote bankhuizen!!!

Ziedaar den *daarom* van dat liberaal lawijt. België is ten alle tijde een land van eerlijkheid geweest. Tegen de lafhartige zamenzweering waarvan wij getuigen zijn, moeten alle eerlijke lieden opkomen om de schandige rooverij te belotten welke eene rampzalige hende ondernomen heeft.

Ingevolge de overeenkomst die den 25 december 1865 gesloten is tusschen Frankrijk, België, Italië en Zwitserland, moet het klein zilvergeld voor het einde van het loopend jaar ingewisseld zijn.

Om geen verlies te ondergaan zal men goed doen van alle gelegenheden waar te nemen om het oud geld in de kassen der ontvangers te storten.

De muntstukken die moeten omgewisseld worden, zijn: voor Frankrijk, de stukken van 20 en 50 centimen die vroeger als 1864 geslagen zijn en die van 1 fr. en van 2 fr. geslagen vroeger als 1866; voor België, de stukken van Leopold I en voor Zwitserland en Italië, de stukken onder dan 1863.

Hof van assisen van Limburg.

De sessie van het Hof van assisen der provincie Limburg is verleden maandag in Tongeren geopend geworden onder voorzitterschap van M. Wagemans, lid van het Hof van beroep te Luik.

Eene zaak alleen is aan den jurij onderworpen geworden.

Jacob Machiels van Nieuwenkerken, is beticht van aan J. Goossens slagen toegebracht te hebben die de dood voor gevolg gehad

hebben. De betichte is door den jurij plichtig verklaard en veroordeeld tot vijf jaren opsluiting.

EEN UITSTAPJE IN LIMBURG OF BEZOEK IN HET KLOOSTER DER PATERS TRAPPISTEN *De kluis van Achel*: — In de aflevering der maand januarij van dit jaar, van het *Landbouwsblad der provincie Antwerpen*, welke nuttige uitgave thans in haar zesde jaar is getreden, en dat zich bijzonder aan de landbouwers aanbeveelt door zijne belangrijke artikelen van allen aard betreffende den landbouw, treffen wij van die zoogezegde kluis, onder bovengemelden titel, het volgende beschrijft aan door den welgekenden landbouwvriend den heer Canoy.

Reeds lange jaren had ik hooren spreken van de *Achelsche kluis*, maar wist niet, wat dit voor een gesticht was. Ik was dan zeer begerig die kluis te zien, en begaf mij dan ook den 2 februarij derwaarts.

De *kluis van Achel* is een klooster van de Trappisten, gelegen op de uiterste grenzen der provincie Limburg, tusschen Achel en Laende. Achel is de laatste gemeente van ons Rijk tegen Holland (Noord-Brabant) en grenst aan Valkenswaard, de eerste Nederlandsche plaats. Van de spoorwegstatie van Achel komt men er gemakkelijk over eene dijk, dien de Trappisten hebben gegraven door de heide, en na 25 minuten gaans bevindt men zich op de kluis, een vierkant groot gebouw, omringd van water en beplantingen van boomen, enz. Ik werd er zeer beleefd ontvangen door Pater Bernardus, die mij het geheele gesticht liet zien. Het is bebouwd door 36 heeren en 24 broeders, die zich allen ouderlijk houden met de exploitatie van 60 hectaren grond boomkweekerij, wijnberg, moestuinen enz. De stal telt 60 hoornbeesten en 3 paarden. Daarbij zijn er in het gesticht eene brouwerij, eene beeldhouwerij, eene drukkerij, eene koperslagerij, eene ijzersmederij, en zelfs eene fotografie. De granen worden er gemalen door eene stoommolen van 8 paardenkracht, die tevens nog andere werken verricht. Het vorder wordt het vee aangevoerd door eene ijzerenweg, die langs de bakken loopt.

De gebouwen zijn meestendeels nog nieuw, uitgezonderd het oud kloosterje, dat van 1764 dateert, en waarvan het dak ruim verstenen is.

Terwijl de veeziekte geheerscht heeft, hebben de Trappisten goede wacht gehouden, omdat zij op den voorpost het meest blonggesteld waren. Ook mocht niemand het gesticht naderen, vooraleer zij de verzekering hadden, dat de bezoeker uit geene besmette plaatsen kwam. De voorzorgmaatregelen, door de Paters genomen, waren niet alleen voor hunne eigene zekerheid, maar ook eene waarborg voor de provincie en het geheele rijk, overeenstemmig met de maatregelen, genomen door den heer minister van binnenlandsche zaken, die algemeen goedgekeurd zijn

eene maand gestorven. Hare moeder was haar reeds door de dood ontrukkt, toen zij slechts drij jaren oud was. Bloedverwanten kende zij niet. Eene liefdadige bloedvrouw had haar na de dood haars vaders in huis genomen, doch deze was bedenklijk ziek geworden en gisteren naar het gasthuis gebracht. Zij was nu alleen op de wereld, wist niet tot wie zich te wenden en was van alle ontbloot. Eindelijk had de honger haar genoot- zaakt, om de hand voor eene aanmoes uit te reiken.

— Ach, wat valt mij dat zuer en smertelijk, voegde er Roza weenende bij, ik, die nooit te huis iets te kort had. Wat moet er van mij, arm kind, geworden? Gewis zal ik van koude en ellende bezwijken. Och, of onze lieve Heer mij maar spoorlijk bij mijne goede ouders riep, die gewis bij Hem zijn?

De vreemdeling luisterde aandachtig en zijn gelaat versomberde. Het lot der weze, die nog zoo jong en reeds zoo ongelukkig was, boezemde hem zichtbaar medelijden in.

— Ouderloos en verlaten, zegde hij in zich zelve, wat moet er toch van dit arme kind geworden?

Na verloop van eenige oogenblikken bleef de vreemdeling voor een uitgestrekt gebouw stilstaan. Rondom hetzelfde was alles kalm en gods- vrucht-ademend en het gewoel der groote stad Parijs kon nauwelijks in hetzelfde doordringen. De eenige vensters, die men in de dikke muren bemerkte, waren van ijzeren staven voorzien. In klein getal waren de reizigers, die de stilte dier cenzaamheid stoorden.

De vreemdeling toonde de weeze het kruis, dat op het gebouw stond. Roza scheen zijne bedoeling te begrijpen.

— Gij ziet het, mijn kind, zegde de onbekende God biedt u daar in dit liefdadig gesticht eene

gastrijheid aan, welk u wellicht door de menschen zou geweigerd worden. Stemt gij toe daarin te treden? Daar zult gij het dagelijksch brood hebben, dat u niet bitter zal smaken, want in uw hert zal vrede heerschen. Gij zult er God onophoudelijk kunnen bidden, en ook voor uwe goede ouders uwe gebeden kunnen storten. Gij zult er in de eervereerde moeder eene tweede moeder aantreffen; gij zult er in kalme en in onschuld leven, tot op den dag dat gij uwven vader en uwe moeder in den Hemel zult gaan vervolgen.

Roza kon niet antwoorden; haar snikken bellette haar zulks. Zij deed eene stap naar de poort. De vreemde heer volgde haar, en liet den zwaren klopper tweemaal op de poort nedervallen. Na eenige oogenblikken werd dezelve geopend en eene religieuze de moeder overste, verscheen op den dorpel. De onbekende stapte vooruit en sprak haar stil eenige woorden toe, waarna zij beiden naar de wees traden. Deze sloeg naar hen hare met tranen bevochtigde oogen, waarin vreugde en erkentenis waren te lezen.

— Volg mij, mijn dierbaar kind, zegde de religieuze op zachtmoedigen en bemoedigenden toon; volg mij, men zal hier liefdelyk zorg voor u dragen.

En zij nam het weeskind vriendelijk bij de hand. De vreemdeling scheen bewegend.

— Mijn kind, zegde hij, zich verwijderende, vergeet mij niet en bid voor mij.

Roza wierp een laatste, teederen blik op hem en volgde de moeder-overste.

Langzaam en krakend ging de poort toe. De vreemdeling bleef nog een oogenblik peinzend staan, en hernam daarna langzaam den weg naar zijne woning, terwijl hij in zichzelf zegde: — Ja, daar binnen in die stille, aan God gewijde

ROSA BERTEUIL

DE ZUSTER VAN LIEFDADIGHEID.

I.

Droevig dwaalde een meisje van omtrent twaalf jaren op de Notre-Dame-kaai te Parijs rond. Het was op het einde van den winter, en hare liede bijna versletene kleederen beschermde het arme kind weinig tegen den ijskouden wind. Verlegen en stil stapte zij voort en scheen geen bepaald denkbeeld, geen bepaald doel te hebben. Op haar gelaat waren de trekken van diepe smart en lijden geprent. Hare oogen waren rood van koude, maar wanneer men dezelve nauwkeurig beschouwde, zag men er tranen in opwellen. Helaas! de arme kleine trachtte ze door eene laatste poging in te houden; maar wanneer zij jonge jufvrouwen van hare jaren in een prachtig rijtuig zag voorbij rennen, dan weende zij overvloedig.

Eensklaps gevoelde zij eene ligte huivering en deed eene stappen voorwaarts. Een plotseling besluit had aan haren gang een schijn van moed of onderwerping gegeven. Eene dame van omtrent de veertig jaren oud trad in dit oogenblik over de kaai. Het meisje versnelde haren stap en ging met zekere beschroomdheid voor haar staan. De kleine wilde spreken, doch hare stem kon geen enkelen klank voortbrengen. Zij sloeg hare schoone, blauwe oogen naar de dame, alsof zij haar iets wilde afsmeeken. Zij weende bitterlijk en zegde eindelijk snikkend, terwijl zij hare oogen met de beide handen bedekte:

— Ach, goede mevrouw, sta mij bij, ik sterf van honger!

De dame antwoordde niet; ongevnelig keerde zij zich om en zette haren weg voort. Wat de

ongelukkige kleine betreft, deze sloeg eenen beraanden blik ten Hemel. Zij scheen aan God het geheim harer ellende te vragen en waarom hier op aarde sommige herten zoo meedoogenloos zijn. Dit was alles. Geen klaagtoon rolde van hare lippen. Enkelijk werd haar gelaat nog droeviger; langzaam en met neergeslagenen blikken ging zij naar hare plaats terug en hernam hare eerste houding.

Sedert eenige oogenblikken stond zij daar onbewegelijk, toen zij op eens een man voor haar bemerkte, op wiens borst het militaire kruis prijkte. Hij scheen reeds tot jaren gekomen te zijn. Olschoon zijn gelaat goedardigheid aanduidde, boezemde aanvankelijk zijne aanwezigheid echter aan het kind eenige vrees in. Het wilde heengaan, doch de vreemdeling weerhield het met een teeken.

— Wat doet gij hier zoo alleen in deze nijpende koude, mijn kind? vroeg hij vriendelijk. Zij sloeg verlegen hare blikken ten gronde.

De vreemdeling had reeds alles begrepen.

— Gij zijt arm en hebt honger, niet waar? voegde hij er zachtjes bij:

Voor alle antwoord deed de kleine eene beweging met het hoofd en wischte met haren voorschoot eenen traan uit hare oogen.

— Kom aan, mijn kind, volg mij, en stel vertrouwen in mij, hervatte de vreemdeling goedwillig; wij zullen zien of er geene medelijdende herten voor u te vinden zijn.

Even alsof de Hemel haar dit ingaf, volgde de kleine onbevreesd en vertrouwelijk den onbekende, zonder hem de eene of andere vraag te doen.

Onderwege vertelde zij hem, op zijne vraag, dat zij Roza Berteuil heette. Haar vader, die vroeger krijgsman was geweest en laatst het beroep van timmerman had uitgeoefend, was over